

Natürlich entstanden auf diese Weise viele große Lücken, die erst nach und nach langsam ausgefüllt wurden, manche sogar erst, nachdem der Mauerbau schon als vollendet verkündigt worden war. Ja, es soll Lücken geben, die überhaupt nicht verbaut worden sind, eine Behauptung allerdings, die möglicherweise nur zu den vielen Legenden gehört, die um den Bau entstanden sind, und die, für den einzelnen Menschen wenigstens, mit eigenen Augen und eigenem Maßstab infolge der Ausdehnung des Baues unnachprüfbar sind. [...] Fünfhundert Meter konnten etwa in fünf Jahren fertiggestellt werden, dann waren freilich die Führer in der Regel zu erschöpft, hatten alles Vertrauen zu sich, zum Bau, zur Welt verloren. Drum wurden sie dann, während sie noch im Hochgefühl des Vereinigungsfestes der tausend Meter Mauer standen, weit, weit verschickt, sahen auf der Reise hier und da fertige Mauerteile ragen, kamen an Quartieren höherer Führer vorüber, die sie mit Ehrenzeichen beschenkten, hörten den Jubel neuer Arbeitsheere, die aus der Tiefe der Länder herbeiströmten, sahen Wälder niederlegen, die zum Mauergerüst bestimmt waren, sahen Berge in Mauersteine zerhämmern, hörten auf den heiligen Stätten Gesänge der Frommen Vollendung des Baues erleben.

Franz Kafka, Beim Bau der Chinesischen Mauer (1917)

"D'aquesta manera, naturalment, van anar restant-hi espais buits, que no van ser emmurallats sinó molt i molt lentament, alguns fins ben després d'haver estat anunciat l'acabament de la construcció de la muralla. Sí, deu haver-hi espais buits on no hi han edificat gens; una pretensió, aquesta, d'altra banda, que no constitueix possiblement sinó una de les moltes llegendes sorgides al voltant de l'obra, les quals resulten inverificables, almenys individualment, amb els propis ulls i mesures, atesa la gran extensió de l'obra.[...]

Cinc-cents metres podien ser enllestits aproximadament en cinc anys, després els dirigents estaven per regla general tan esgotats que havien perdut ja tota confiança en si mateixos, en l'obra, en el món. D'aquí que, mentre durava encara l'eufòria de la festa per la unificació dels mil metres de muralla, fossin traslladats ben lluny i, en el transcurs del viatge, veiessin dreçar-se per ci per lla altres parts ja enllestides de muralla, fessin cap als acantonaments dels més alts dirigents, els quals els obsequiaven amb condecoracions, sentissin la joia exultant de noves hosts de treballadors que aflueixen a l'obra procedents de la pregonesa de les regions més recòndites, veiessin escantellar muntanyes a cops de mall en forma de maons, veiessin abatre boscos destinats a fer bastides, escoltessin en els llocs sagrats cants impetratoris dels fidels per la finalització de l'obra."

"Naturalmente que con ese procedimiento quedaron grandes espacios abiertos que tardaron muchísimo en cerrarse: algunos lo fueron años después de proclamarse oficialmente que la muralla estaba concluida. Se afirma que hay espacios vacíos que nunca se edificaron; aseveración, sin embargo, que es tal vez una de las tantas leyendas a que dio origen la muralla y que ningún hombre puede verificar con sus ojos, dada la magnitud de la obra. [...]

Quinientos metros solían completarse en cinco años; al cabo de ese tiempo los capataces quedaban exhaustos y habían perdido la confianza en sí mismos, en la muralla y en el mundo. Entonces, en plena exaltación de las fiestas que celebraban los mil metros ejecutados, los destinaban muy lejos. En la travesía divisaban aquí y allá trozos de muralla concluidos, pasaban por altas jefaturas donde les entregaban premios honoríficos, escuchaban el júbilo de los nuevos ejércitos laboriosos que llegaban de los confines del país, veían bosques talados para apuntalar la muralla, veían las montañas hechas canteras y escuchaban los himnos de los fieles en los santuarios rogando por la feliz culminación de la empresa."

"Naturally in this way many great gaps were left, which were only filled in gradually and bit by bit, some, indeed, not till after the official announcement that the wall was finished. In fact it is said that there are gaps which have never been filled in at all, an assertion, however, that is probably merely one of the many legends to which the building of the wall gave rise, and which cannot be verified, at least by any single man with his own eyes and judgment, on account of the extent of the structure. [...]

Five hundred yards could be accomplished in about five years; by that time, however, the supervisors were as a rule quite exhausted and had lost all faith in themselves, in the wall, in the world. Accordingly, while they were still exalted by the jubilant celebrations marking the completion of the thousand yards of wall, they were sent far, far away, saw on their journey finished sections of the wall rising here and there, came past the quarters of the high command and were presented with badges of honor, heard the rejoicings of new armies of labor streaming past from the depths of the land, saw forests being cut down to become supports for the wall, saw mountains being hewn into stones for the wall, heard at the holy shrines hymns rising in which the pious prayed for the completion of the wall."

500 metres

Amb aquest número recuperem l'antic format anuari que, d'una banda, permet recollir i ampliar de manera coherent la informació apareguda a la secció *Observatori*, habitual a Quaderns tant en format paper com digital i, de l'altra, referma la voluntat d'establir connexions entre la història de la revista i una relectura contemporània d'aquesta.

Transcorregudes més de tres dècades des de la publicació regular d'anuaris (1969-1979), proposem mitjançant aquest número confrontar el present i el passat a través de la revaluació dels principis vàlids en la concepció d'un registre d'obres d'arquitectura. L'enorme quantitat d'informació accessible ha posat en perill la possibilitat d'un cronista capaç, tal com el descrivia Benjamin, de "narrar els esdeveniments sense distingir entre els grans i els petits". El creixent, i ja per si mateix voluminós, nombre d'arquitectes i l'enorme velocitat i difusió que les xarxes permeten exigeixen reformular quina és la funció d'un recull d'obres realitzades en un lapse de temps limitat. Res més allunyat de la nostra voluntat que la producció, tal com es proposava a l'editorial del primer anuari de Quaderns, núm. 73, de 1969, "d'un document històric realista".

En rigor, aquest anuari ni pot ni vol ser un panorama o una crònica. Menys encara una proposta artificial sobre una hipotètica arquitectura catalana, neta d'asprors i particularitats, d'aspecte cohesiu en favor d'una simplificació historiogràfica o mediàtica. Ben al contrari. Presentem algunes obres amb lògiques específiques, alguns estudis amb veu pròpia, treballant en coherència amb unes preocupacions que els són particulars i els distingeixen entre si, sense renunciar a afinitats evidents.

Que cadascú les faci dialogar al seu gust. Per la nostra banda no hi ha, voluntàriament, conceptes imposats que ordenin aquesta selecció. Ens limitem a presentar algunes obres capaces de suggerir, a partir del projectat, motivacions i intencions que van més enllà de si mateixes.

Deia Ortega que cada quinze anys una generació es forma i distancia de les que la precedeixen, i que aquesta generació es converteix en hereva dels seus encerts i errors. Potser el recurs a la idea de generació no pretengui, tanmateix, altra cosa que facilitar i simplificar la història de cara a una lectura coherent del present i el passat. Probablement la realitat s'assembla molt més a la inacabable construcció de la muralla xinesa que encapçala aquest text. Busquem aquí i allà, lentament d'un lloc a l'altre. De 500 en 500 metres.

500 metres

Con este número recuperamos el antiguo formato anuario que, por un lado, permite recoger y ampliar de modo coherente la información aparecida en la sección *Observatorio*, habitual en Quaderns tanto en su formato papel como en el digital y, por otro, reafirma la voluntad de establecer conexiones entre la historia de la propia revista y su relectura contemporánea.

Transcurridas más de tres décadas desde la publicación regular de anuarios (1969-1979), proponemos mediante este número confrontar el presente y el pasado a través de la reevaluación de los principios válidos en la concepción de un registro de obras de arquitectura.

La enorme cantidad de información accesible ha puesto en peligro la posibilidad de un cronista capaz, tal como lo describía Benjamin, de "narrar los acontecimientos sin distinguir entre los grandes y los pequeños". El creciente, y ya de por sí abultado, número de arquitectos y la enorme velocidad y difusión que las redes permiten exigen reformular cuál es la función de un recopilatorio de obras realizadas en un lapso de tiempo acotado. Nada más alejado de nuestra voluntad que la producción, tal como se proponía en el editorial del primer anuario de Quaderns, n.º 73, de 1969, "de un documento histórico realista".

En rigor, este anuario ni puede ni quiere ser un panorama o una crónica. Menos aún una propuesta artificial sobre una hipotética arquitectura catalana, limpia de asperezas y particularidades y de aspecto cohesivo en favor de una simplificación historiográfica o mediática. Todo lo contrario. Presentamos algunas obras con lógicas específicas, algunos estudios con voz propia, trabajando en coherencia con unas preocupaciones que les son particulares y los distinguen entre sí, sin renunciar por ello a afinidades evidentes.

Que cada cual las haga dialogar a su gusto. Por nuestra parte no hay, voluntariamente, conceptos impuestos que ordenen esta selección. Nos limitamos a presentar algunas obras capaces de sugerir, a partir de lo proyectado, motivaciones e intenciones que van más allá de sí mismas.

Decía Ortega que cada quince años una generación se forma y distancia de las que la preceden, convirtiéndose en heredera de sus aciertos y errores. Quizás el recurso a esa idea de generación no pretenda, sin embargo, más que facilitar y simplificar la historia de cara a una lectura coherente del presente y el pasado. Probablemente, la realidad se asemeje mucho más a la inacabable construcción de la muralla china que encabeza este texto. Buscamos aquí y allá, lentamente de un lugar a otro. De 500 en 500 metros.

500 metres

With this issue we are recovering the old yearbook format that, firstly, enables us to compile and expand in a coherent manner the information featured in *Observatory*, a regular section in Quaderns in both its printed and digital formats, and secondly, reaffirms the desire to establish connections between the history of the magazine itself and a contemporary re-reading of it.

With over three decades having passed since the regular publication of yearbooks (1969-1979), with this issue we propose to compare the present and the past through a reassessment of valid principles in conceiving a record of works of architecture. The enormous quantity of accessible information has put paid to virtually any possibility of a chronicler capable, as Benjamin described it, of "narrating events without distinguishing between major and minor ones." The growing, and indeed already inflated, number of architects along with the enormous speed and dissemination permitted by today's networks, demand a reformulation of what the function is of a compilation of works produced in a specific period of time. Nothing is further from our desire than the production, as proposed in the editorial of the first yearbook of Quaderns, no. 73, in 1969, "of a realist historical document".

Strictly speaking, this yearbook can not be nor does it aim to be an overview or a chronicle. Even less an artificial proposal regarding a hypothetical Catalan architecture, free of rough edges and particularities, and with a cohesive aspect to favour a historiographic or media-friendly simplification. Quite the contrary. We present some works with specific logics, some studios with a signature voice, working in line with certain concerns which are particular to them and that distinguish them from each other, without renouncing evident affinities.

Let each person make them talk to their liking. For our part, we had no wish to impose concepts to order this selection. We limit ourselves to presenting some works capable of suggesting, based on their design, motivations and intentions that go beyond themselves.

Ortega said that every fifteen years a generation is formed and it distances itself from those that preceded it, becoming heir to their successes and errors. Perhaps resorting to this generation idea is no more, however, than a resource that facilitates and simplifies history to allow a coherent reading of the present and the past. Probably the reality is much closer to the never-ending construction of the Wall of China which heads this text. We search here and there, slowly, from one place to the next. 500 metres at a time.